

Lénárt Imre

A TEQUILA CSOPORT

Immáron kilenc hónapja, hogy két budapesti éjjeli menedékhelyen rendszeres kapcsolatba kerültem hajléktalanokkal, és ezáltal volt szerencsém megismerni az új fogyasztói társadalom világához igazított életformájukat.

A hajléktalan lét megismerésének első stádiumában döntőnek találtam azt a bennem lejátszódó folyamatot, ahogyan a káros előítéletek szertefoszlottak, pontosítva, hogy nem csupán a metró és a pályaudvarok aluljáróiban fagyhalálnak kitett, passzív hajléktalanok életmódja létezik, hanem fellelhető egy kimondottan aktívnak nevezhető, színes stratégiákkal telítődött hajléktalan létforma is, melynek legnagyobb szeletét a gyűjtögetéssel összefüggő jövedelemszerzési forma teszi ki. Munkám tehát azt a hajléktalanokról kialakult, köztudatba rögzült előítélet-gócot is megszüntethetné, miszerint egy enervált, inaktív embertömegeg állunk szemben, amikor a metróaluljárók forgatagában elveszve, közönyösen hagyjuk magunk mögött a fedélnélkülieket.

1997. 08. 05. (Kedd) 6 óra

Találkozás az Újpest-Városcsúcs metróállomáson Göncivel, Lacival, Ádámmal és Pistával. Elszívunk egy cigit, és 6 óra tízkor metróra szállunk. Ádám az Árpád hídnál kiszáll. Ő a Szentlélek térre megy koldulni, mint mindig, aztán a Hunyadi piacra jön ki 2 órakor a többiekhez. Laci szerint Ádám sohase költ a koldult pénzből, teljesen megbízható. Ha költene is belőle, nem tudja titkolni, mert nem tud hazudni anélkül, hogy ne dadogna.

6 óra 20

Felszállunk a Nyugatinál a 91-es buszra, és a Törökvész útig megyünk. A buszon Gönci mesélni kezd, hogy az egyik nőjével, egy bombázóval, elindultak kukázni – a nő soha életében nem csinálta –, és a nő annyira belemelegedett a guberálásba, hogy a végén örömmel jegyezte meg: „Nem is gondoltam, hogy ennyi izgalmas dolog van ezekben a kukákban!”

6 óra 55

Kettesére szakadunk, és a Törökvész úti lakótelep házainak konténeireivel kezdjük. Az elsőben két gyekecsőt találunk. Gönci elmeséli, hogy egyszer egy nő

jött ki ezekből a házakból, és egy szatyor luxus kaját adott neki. Máskor pedig egy férfi adott neki három pár olyan bőrcipőt és farmert, amiket alig használtak. Az egyik háznál néhány héttel ezelőtt egy videó-rekordert talált az egyik kuka tetején. Volt olyan is, hogy tiszta új camping biciklit tettek ki egy kukának támasztva, és mivel nem tudta eldönteni, szemét-e, ezért az egyik házbeltől megkérdezte, hogy elviheti-e. Mire az azt válaszolta, hogy a szomszédja azért rakta ki ma reggel. Hatezerért adta el a Hunyadin.

7 óra 15

Leszakadok Gönciről, és Lacihoz csapódom. A Vöröstoronylejtő utcában a kukáskocsi már végigment, elkéstünk. Visszamegyünk, és az Utas utcában folytatjuk tovább a keresést. Két műanyagflakont találunk. Az egyik ház kapuját zárva találjuk, pedig egy nyitott kukában egy nylon szatyorban rengeteg flakont látunk. Laci találomra megnyomja a Szabó nevű csengőt. Néhány pillanat múlva Szabó úr pizsamában kihajol az ablakon. Laci illedelmesen megkéri őt, nyitná ki a kaput a flakonok miatt, mire Szabó úr leüvölt, hogy ezért nem hajlandó lejönni. Továbbmegyünk, Laci a kukákon kívül egy-két újságtartót is megnéz: sportújságot keres. (Az ő szavaival élve: „A többi nemzeti gecit, engem csak a sport érdekel.”) Az egyik kukában ribizlit talál műanyag dobozban. Néhány szemet a szájába rak, ízlelgeti, majd elteszi a szatyrába.

8 óra

A Batyu utcán felmegyünk, és egy helyen két csuklósorítót, egy női kalapot, egy pár fehér zoknit (Pistának majd jó lesz, neki kicsi a lába), egy Szamuráj spray-t, egy pár milliméteres francia parfümöt, bűvár kvarcórát, Fabulon szemránckrém, pattanás elleni kenőcsöt találunk. Laci befújja magát a spray-vel, és az én nyakamra is tesz. (Adnunk kell magunkra.)

A Napvirág utcán haladunk tovább. Az egyik nyitott tárolóban egy idős hölgy üríti éppen a vödört. Megszólítja Lacit azzal, hogy az egyik kukában fog majd találni kutyaeledelt, ugyanis egy asszony tegnap azt keresett az itteni szemét között. (A kutyaeledelnek nagyon jó ára van a Hunyadin.) Lacit rögtön érdekelni kezdi a dolog, de nem találjuk meg, amit keresünk, pedig alaposan föltúrtunk mindent. A túrás művele-

ténél követendő módszer, hogy a csomagolt szemetes zacskót óvatosan kell kiemelni, majd megfordítva lassan kipotyogtatni belőle a holmikat. Közben ügyelni kell arra is, hogy a kuka mellé semmi szemét ne kerüljön, mert akkor a lakók megharagszanak, és elzárhatják előlünk a tárolót. A kotorászás közben semmi sem kerülheti el a figyelmünket. Ez egyfajta türelmjáték, de hívhatjuk zsákmacskának is, bármikor ránk ragyoghat a szerencse. (Gönci arannyal futtatott ezüst karláncot talált a múltkor.)

A Nagybányai úton megyünk le. Itt már nem nézünk a kukákat.

8 óra 20

Az Apáthy kilátónál találkozunk a többiekkel (ők mindig itt szoktak), Gönci nekünk háttal áll, és Budapest panorámája felé kitárt karral üvölti: „Te vagy a mi birodalmunk!”

A hozott tárgyakból következtetni lehet a „gyűjtő” múltbeli kulturális közegére vagy szakmai beállítottságára: Pista (kőműves segédmunkás volt világ életében): két darab ecsetet, steck-lámpát kábeltartozékkal, két visszapillantó tükröt és három Pilsner Urquelles (nem visszaváltható) üveget hozott. Gönci (vidéki születésű, de régóta Pesten élő roma. Üzletelt, nőket is futtatott, jó néhány évet ült): egy fekete-fehér női ruhát, egy fekete estélyi alsószoknyáját, egy cserép kávékészletet (népies motívumokkal cicomázva) talált. Laci (szobafestőnek tanult, aztán Párizsba költözött, portrérázzal tartotta el magát) azt hozta, amit közösen találtunk: a csuklószorítót, a kvarcórát, szemránckrém, pattanás elleni krém (Ádámknak jó lesz, olyan pattanásos mostanában az arca), a parfümöt, a Szamuráj spray-t. Gönci az egyik cserépköcsögöt ledobja a szakadékba, mert hiányzik a füle.

8 óra 30

Elindulunk az Árva utcán és a Csalán utcán lefelé. A kukákat már alig nézzük, ennek ellenére az egyikben találunk egy Sandfort által írt regényt, „Hideg vér” a címe. A Csévi utcába fordulunk, és elhaladunk a belügyminiszter háza előtt. Csak szófoszlányokat hallok Gönciek beszédéből. „Mindig őrzik... Ez is egy szemétláda... Mennyi pénzt benyelhet havonta, négyötyszáz ezret... Adhatna nekünk belőle.

8 óra 45

A Pasaréti térre lyukadunk ki. Leülünk a Julius Meinl üvegviszaváltója előtt. Öt főből álló csoport üldögél már itt. Ők is csövesek, és guberáltak. Várják a 9 órás nyitást, miközben egy borosflaska körbejár. Mutogatják egymásnak a talált holmikat, néhányan cserélnek is. Pista és Gönci leül közjükbeszélgetni. Én Lacival üldögélek, akit egy néni szólít meg, kezében két

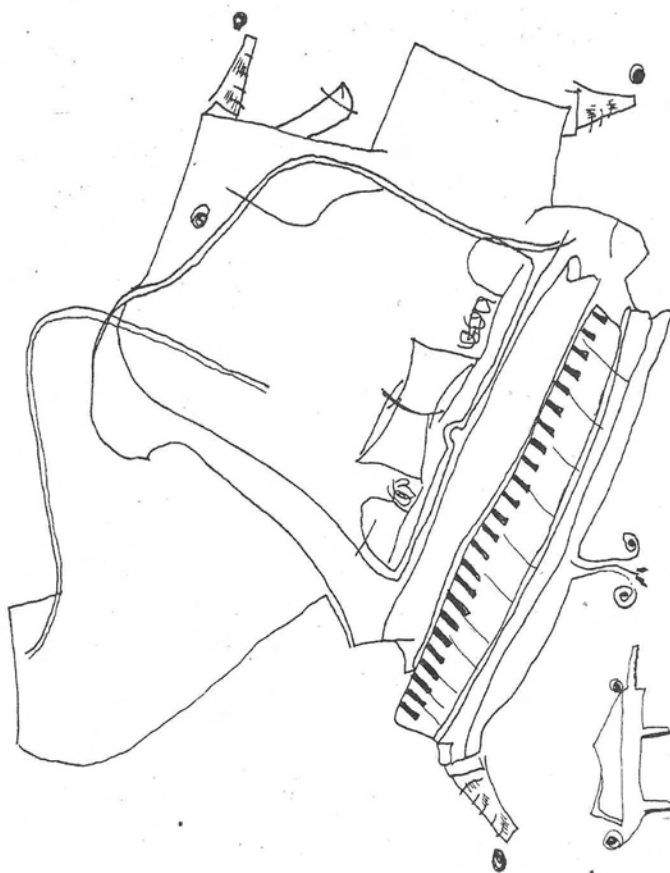
darab kétliteres borosüveget szorongat. „Kössünk üzletet! Húsz forintot ad a két üvegért, és negyvenet fog értük kapni. Én rosszul vagyok, cukrom van, nem tudom kivárni a nyitást.” Laci megveszi tőle a két üveget.

9 óra

Kinyit az üveges, háromszáznegyvenet kapunk. (Plusz a húsz forintos nyereség a nénitől.) Átme gyünk Aranka néni virágboltjába. Hárman kávé iszunk (kilencven forintot fizetünk). Aranka néni virágboltja a környékbeli csövesek és guberálók találkozási helye: az információk és talált tárgyak cserélődnek itt.

9 óra 15

A Kelemen utcai kukában Laci egy angol-spanyol nyelvű Berlitz-könyvet talál (a Hunyadin jó ára van az idegennyelvű könyveknek). Felszállunk az 56-os villamosra, a János-kórháznál leszállunk. Veszünk egy liter bort (negyede rizling, a többi oportó. Laci szereti az ilyen koktélok, a többieknek meg ez is jó). Visszamegyünk a Kelemen utcába. Gönci az első kukában egy doboz majonézt, két tubus mustárt, egy doboz lejárt szavatosságú tejfölt, Pista pedig hat darab sörösüveget talált. Egy másik kukában egy endekás gyártmányú gyümölcscentrifuga burkolatát találjuk meg Göncivel. Gönci szól a többieknek, hogy segít-

senek megkeresni a hiányzó alkatrészeket. Pista rögtön a szomszédos ház kukáját tolja a miénk mellé, hogy abba dobálhassuk át az átnézett szatyrokat. Mind a négyen túrjuk a kukát. Egy diódaráló részeit találjuk meg, de amit igazából keresünk, annak nyoma sincs, pedig a műszaki dolgoknak van a legnagyobb keletje a piacon, függetlenül a szavatosságuktól.

10 óra 05

A Hűvösvölgyi út 46-os szám alatt kirakott hágyatékot találunk, ami egy nyitott szájú, ötvenes évekbeli hatvan centis babát (szeme és haja hiányzik), egy női táskát, két elemlámpát, egy rézkilincset, egy biciklidinamót és egy 1903-as kiadású angol-német-francia nyelvű technológiai szótárt tartalmazott. Kukásautó áll meg mellettünk. Visszapakoljuk a szemetet. A két kukás türelmesen várakozik, semmi sürgetés, egyetlen megjegyzés nem hangzik el. Majd miután végzünk, felrakják az autóra a konténert. Pista magyarázni kezd nekem valamit, miközben jóízűen szopogat egy guberált csirkecsontot. Ezt nem bírtam ki anélkül, hogy az undor ne ült volna ki az arcomra. Laci észrevette, és kurtán, félvállról mondta: „Ha nem bírod, akkor ne is gyere velünk!” Én erre csak annyit válaszoltam, hogy szerintem ez a csont romlott, annyira bűzlik. Gönci megszagolja a csontot, és nekem ad igazat, ennek köszönhetően az úgy elsimult.

10 óra 40

A Pasaréti tér közepén álló ivókúthoz megyünk. Előkerülnek a bicskák, mindenki a körmét kezdi tisztítani, amit alapos kéz- és arcmosás követ. Tehát a guberálás befejeződött. Gönci még mindig a babában gyönyörködik. Én is mellé állok, és vizet paskolok a babára, Gönci pedig a port és a régi piszkot kezdi letörölni róla. Pista és Laci is körénk gyűlnek. „A kis lábát is mosd meg... Azt a kis retkest!” Gönci egyik kezében a babát tartja, másikkal pedig gyöngéden törölgeti a baba vállát. A különös atmoszférát egy rekedtes hang töri meg: „A taxis csak holnap jön, akkor tudja hozni a pénzt.” A bolt sarkában ülök egyike volt, aki megpróbálta eladni Gönci karláncát kétezeröt-százért, ötszáz az övé lett volna.

11 óra

Fölszállunk az 5-ös buszra. A Ferenciek terén az én javaslatomra antikváriumba visszük a könyveket, de nem veszik meg, mivel meglehetősen siralmas állapotúnak találták. Elindulunk gyalog a Vörösmarty tér felé. Gönci a szembejövő bombázóknak fütyül. Laci elmondja, hogy Pistában bízik meg a legkevésbé, mert ha inni kezd, akkor minden pénzt elkölt, senkire nem gondol. Göncivel meg az a baja, hogy cigány. Nagyon rendesnek tartja, de valami miatt nem tud, mégsem tud megbízni benne. Ádám a legmegbízhatóbb, ha csak

hatvan forintot koldul, azt is beadja a közösbe. Gönci a kezében lóbálja a babát, hátha a németek felfigyelnek rá, és adnak érte vagy kétszáz márkát.

11 óra 50

A földalattival a Vörösmarty utcáig megyünk. Belépünk a Hunyadi piac vonzáskörzetében, és sorra érdeklődő emberekbe botlunk. Egy nagydarab férfi kérdi Göncitől, nincs-e valami műszaki áruja. Egy cigányasszony szegődik mellénk.

– Mennyit kértek a babáért?

– Két rongyot.

– Ötszázért elviszem.

– Inkább kiteszem dísznek – válaszolja G., és odébb áll.

12 óra

A tér északkeleti csücskében az egyik nyárfa árnyékában meghúzódva, kirakjuk az áruinkat. Mellettünk négy helyen árusítanak. Bal felőli szomszédunk a dagadt Laci, aki 1992-ben vált el a feleségétől, és ötszázezer forint értékű holmin kívül mindent Miskolcon hagyott a feleségének. Így jött fel Pestre, és lassan mindenét eladta, majd a Dózsára költözött. 1996 óta piacozásból él, de ő inkább felvásárolja az árut a guberálóktól, vagy a Király utcai bizományinál pár száz forintot ráígér a rászorultaknak. A múlt héten a legnagyobb fogása az volt, hogy alpakkaként ígért egy ezüsttálcára ötszáz forintot, és ötezerért adta el. Egy autódugattyú szelepbeállító műszert tegnap ötszáz forintért vásárolt egy csövestől, aminek a piaci értéke háromezerre növekedett. Jobb felől egy bácsi látványosan hallgat egy táskarádiót.

– Eladó? – kérdezem.

– El – bólint csöndesen.

– Mennyi?

– Nyolcszáz.

A bácsi mellé leül egy másik öregember, és a táskájából elővesz öt darab videokazettát – három pornó és két darab „A Birodalom visszavág” két részben –, és a kezembe adja.

– Kell?

– Mennyi?

– A Birodalom egyenként háromötven, a többi kétszázötven.

– Meg kell gondolnom – válaszolom, és visszaadom a kazettákat.

Dagadt Laci mellett egy férfi ül, negyven és ötven közötti lehet, nagy rózsaszín műanyagfülek vannak a fején. Ruhákat, könyveket, pornóújságokat, bádogból készült szivarosdobozokat, és két mézeskalácsot árul. Gönci odakiabál neki:

– Megnőtt a füled! Olyan vagy, mint Íti!

Laci és Gönci vitatkozni kezd azon, hogy nem

kétezerötért kéne árusítani a babát, mert így senki nem veszi meg. Gönci úgy gondolja, ha csak kétezret mondana rá, akkor csak ezerért vennék meg, így viszont meg lehetne kapni érte az ezerötöt is.

12 óra 15

Gönci eladta a karláncotezerötszázért. Laci közben vett egy doboz Multifiltert, egy doboz Szimfóniát, háromüveg Ászoksört (493 Ft.) A Multifiltert Göncinek és nekem hozta.

12 óra 20

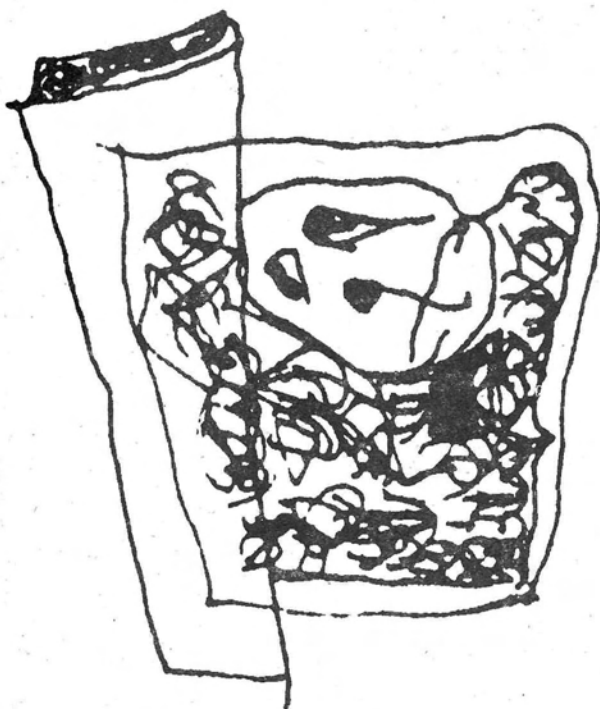
Egy hetvenöt körüli öreg áll meg a standunk előtt. Tiszta farmert és zwackreklámos pólót visel. A csuklószorítóinkat próbálgatja a felkarjára, a combjára, a nyakára.

– Tedd a pöcsödre – élcelődik Gönci az öreggel.

– Nem oda való az – nevet az öreg. Aztán egy perverz viccet mesél Göncinek, majd elbotorkál. Egy negyvenöt év körüli, aranypecsétgyűrűs, csuklótáskás férfi érkezik, és értő kezekkel vizsgálni kezdi a babát. Gönci szeme felcsillan, hiszen tudja, hogy ez a férfi a legkomolyabb babaszakértő és felvásárló.

– Mennyit ér? – kérdezi reménykedve Gönci.

– Ötszázat. Tudod, négy napot kínlódtam a múltkor is, hogy egy babának szemet tegyek be. És ez még azzal is vesztett az értékéből, hogy gézalapú paróka volt rajta, és olyan erősen ragasztották rá a gézt, hogy lehetetlenség róla lekaparni – magyarázza türelmesen a babaszakértő, majd köszönés nélkül távozik.

12 óra 50

Egy néniké a fekete-fehér ruhát próbálgatja.

– Mennyi? – kérdezi, miközben le sem veszi a szemét a ruháról.

– Százötven.

– Legyen egy ötvenes – kiáltja. A néniké már adja is a fémpénzt. Gönci szerint a ruhát úgyis nehéz eladni, ezért az a legjobb, ha az ember már az elején megszabadult tőle.

Újra fölbukkan a babaszakértő. Gönci úgy tesz, mintha észre se venné, miközben a francia kölnijével locsolgatja magát.

– Mennyi az utolsó ára? – kérdezi a szakértő.

– Ezer – válaszolja Gönci még mindig érdektelenséget színlelve.

– Hogyan teszem be a szemét – dilemmázik a férfi.

– A szeme benne van a testében.

A férfi fölnyalabolja a babát a földről, és megrázza.

– Kivették – jegyzi meg csalódottan, és mechanikusan az órájára pillant. – Na; megyek az asszony után – és nemtörődötten továbbáll. Két perc múlva újra megjelenik.

– Ötszázért adod? – kérdezi ridegen Göncitől. A szakértő és Gönci viszonya mintha ezen a ponton megváltozott volna. Most már nem jó ismerősök, a szakértő már nem az ingyenes tanácsadó szerepét játssza, hanem üzleti ellenfelét.

– Nem – vágja rá az ajánlatra Gönci ridegen. A szakértő köszönés nélkül elmegy.

13 óra

Egy középkorú kezébe veszi a szűnyogirtót.

– Mennyi?

– Száz, feleli Gönci. Az asszony elindul.

– Mennyiért viszi el? Ötvenért?

– Kevés van benne – kiabálja vissza a piac forgatagából a nő.

Egy idős bácsi az ecseteket nézegeti.

– Mennyiért adják?

– A kicsi ötven, a nagy száz forint. – A bácsi rázogatni kezdi a fejét.

– Akkor vigye el a kettőt egy százasért. – A bácsi kifizeti a pénzt és elköszön.

Munkásnadrágos ötven körüli a dinamót vizsgálja.

– Kétszáz forint – töri meg a csendet Laci, de a férfi úgy tesz, mintha nem is hallotta volna.

– Egyezzünk meg, hiszen piacon vagyunk.

– Még gondolkodom – motyogja a munkásnadrágos, és elmegy.

Egy csöves kinézetű, szakállas lealkudta a szűnyogirtóharmincforintra.

– Megcsíptek a szűnyogok, azért veszed... Ki tudja,

melyik padon aludtál! Nincs lakásod, mi? – provokálja Laci a szakállast.

– Sajnos, van – válaszolja szomorúan a szakállas.

– Akkor beakasztottál, és a padon aludtál. Vedd meg azt a két fület is!

Az utolsó mondatot már nem hallja a szakállas, mert eltűnt a forgatagban.

13 óra 45

Piactakarítók (idős asszony és tizennyolc év körüli lány) sepregetnek tőlünk öt méternyire. Egy vállalkozó alkalmazza őket napi nyolcszázért, nyolcórás munkaidőben.

Laci egy asszonyt pillant meg, hosszú ruhában, aki egy fiúval beszélget. Laci magához inti az asszonyt.

– Már régen vártam.

– Mennyiért adjátok? – mutat a babára az asszony.

– Ötszázért. – A nő meg se várja a választ, már indul is tovább. G. utána szalad, és hosszú tanakodás után mégis odaadja a babát ötszázért.

Laci a pénzen gyorsan vesz egy liter vörösbort és két deci szőlőlevelet (135 forint) A szőlőlevelet belekeverik a borba.

14 óra

Egy vasaltinges férfi, diplomatáskáját a lábának támasztva, forgatja kezében a dinamót.

– Mennyi így látatlanban?

– Száz – vágja rá Laci. A férfi alku nélkül kifizeti a pénzt.

Nagyon módos cigánylány válogat néhány méterre tőlük a pólóárusnál. Laci fölfigyel a nőre.

– De megbasznám – dünnyögi.

– Nem lehet? – kérdezem Lacit.

– Nem bizony. Igényes, gazdag. Mi ehhez semmik vagyunk.

– Apukám! Milyen szőre lehet! – ámuldozik Gönci.

– Mint a perzsaszőnyeg! – csücsörít a szájával dagadt Laci.

A lány felemel egy pólót.

– A nyaka ki van kopva – alkudozik.

– Hatvanért, de csak magának – mosolyog megadóan az árus. A lány kifizeti a pólót, és eltűnik.

14 óra 35

Harminc év körüli zöld overallos férfi a zseblámpát forgatja a tenyerében.

– Nincs benne elem – jegyzi meg gyanakvóan.

– De azért működik – vágom rá olyan határozottsággal, mintha az anyám életéről lenne szó.

– Azt mindenki mondhatja – válaszolja ingerülten a kedves vevő, és odébbáll.

14 óra 40

Ádám megérkezik a Szentlélek térről, ahol 912 forintot (egy ötszázforintos, két százas, húszas és tízes érmék, két és ötforintosok) koldult össze reggel héttől kettőig. Kapott egy hittérítő kiadványt is. Azonnal a flaska borra veti magát, és közben hozzám beszél.

– Olyanok vagyunk, mint egy nagy család. Ha szeretünk valakit, akkor eltűrjük őt az összes szeszélyével együtt. Ha például Gönci magánál tartja a pénzt, amit kiárult, rendben. De ha azt kérdi, hogy megyünk-e vásárolni, akkor közössé válik minden, és attól kezdve együtt vagyunk.

15 óra 10

Laci a nőkről beszél. Neki nem a külső alkat, hanem a nő szeme a fontos, mivel abból lehet a legtöbbet kiolvasni. (Velünk szemben egy ősz hajú, bánatos szemű, középkorú nő árul, akinek az alkoholtól már enyhén megfonnyadt az arca.) Laci vele kezd el példálózni. Sokkal inkább elvinné egy éjszakára a bánatos szeműt, mint azt a jólöltözött, önző tekintetű fiatal lányt.

15 óra 40

Boltba megyek vacsorát venni Lacival. Százharmincöt forintért disznósajtot veszünk Pistának, nyolcvankettőért harminc deka kenőmájast, százötvenegyért harminc deka olaszfelvágottat, hatvankettőért kenyeret és nyolcvanért szőlőlevelet. Ezt Göncinek, mert fekélyműtété óta fáj a gyomra. A fizetés után Lacinál nyolcszázötvenkét forint marad. A boltból kijövet megkér, hogy a maradék pénzről ne tegyek említést a többieknek, mert különben vérszemet kapnak, és elinnák az egészséget. Jobb, ha ő előre gondolkodik, és félretesz vagy ötszáz forintot a másnapi „kezdéshez”.

15 óra 50

Újra a piacon. Csomagolunk, és az értéktelen holmikát kiválogatjuk az értékesek közül. Laci két doboz Szimfóniával és egy doboz szofival tér vissza a sarki trafikból. Most már csak négyszázhuszonkét forint van a zsebében. Elindulunk „hazafelé”. Gönci a piacon marad dagadt Lacival, mert ő a kitiltása miatt nem jöhet be a szállóra. Az Oktogonon felszállunk a villamospótlóra, majd metrózás következik. Az Újpest Városcsopontnál fellepcsőzünk a hűvös aluljáróból. Pista százötvenötért Tisza dohányt és cigarettapapírt vesz. A tér legkedveltebb kocsmájába, a Kapualjba térünk be. Három liter bort rendelünk, és a magunkkal hozott műanyagflakonokba töltetjük. Mindhárman elrejtik a csomagjaik közé a borokat, olyan műgonddal, ahogy csak lehet. Közben azon tanakodnak, ki lehet ma a beíró, mert ha Cséplő lesz az, akkor halál

a borokra, ki is önteti mind a három litert. Összesen százhusz forintunk maradt.

16 óra 45

Az Árpád úti buszmegállóban várjuk a száznegyest. Leszállunk a buszról, és beülünk a Szuszába. Rumcájsz és két fős bandája azonnal lecsap Lacira, szinte könnyörögnek, hogy hívják meg őket egy kisfröccsre. Laci franciául utasítja el a kérésüket: „Jesuis désolé, mais je n'en pourrais pas!” (Sajnálom, nem tehetem.)

Rumcájszék kérdően néznek Lacira, így egy kis időt nyerhet.

Laci két fröccsöt és két kávét akar hozni, de a százhusz kevésnek bizonyul. Laci jól tudja, hogy Pistánál van még pénz, ezért tüntetőleg néz rá, és vár. Pista idegesen a táskájába nyúl, és odaad hetvenhat forintot.

– Mindig számolod a pénzt – mondja ingerülten Lacinak.

– Mit baszod föl magadat! Tudtam, hogy van nálad.

– Legalább úgy kiabálj, hogy az utcán is hallják! – csitítja a most már kiabáló Lacit Pista. Előhúzza a táskájából a dohányát. Rumcájszék asztalától átszól valaki.

– Csavarj nekem is egyet!

– Balról vagy jobbról – csattan föl Pista.

– Egy csavarást lehetne akkor? – kérdezi félnéken újra a férfi.

– De mezítlábasán ám! – mondja most már megenyhülve Pista.

– Cipőben vagyok, nekem mindegy.

Laci két kávét és két fröccsöt hoz, megisszuk, és öt óra után tíz perccel kimegyünk a buszmegállóba. Még meghúzzuk a boros flaskát az egyik szállóhoz vezető út bokrának árnyékában. Aztán leülünk a szálló tövébe, és várjuk a beengedést. Laci Polyák Oszinál észrevesz egy háború előtti keménykalapot. Rögtön kombinálni kezd, és a pénteki hungaroringes koldulásra gondol. Odamegy Oszihoz.

– Oszi, add kölcsön nekem ezt a kalapot egy napra.

– Ha kétezerért eladod, ötszáz a tied lehet.

– Köszí – fordul el sértődötten Laci.

– Na, jól van, vidd! De akkor úgy szeretném visszakapni, ahogy adtam, mert van egy régiséges haverom, csak ma nem jutottam ki hozzá.

17 óra 10

Nagy mozgolódás támad a vasrács előtt. Izgatottan kérdezzetnek mindenfelől legalább minden fél percben a soron levő szoba számát. Ma kifejezetten szerencsétlen estét fogtunk ki – mondja Laci –, mert ha ügyet-

lenül tolakszunk és elszakadunk egymástól, akkor az is előfordulhat, hogy ma este külön kell, hogy aludjunk. Annál rosszabb nincs, bogarat kaphat az ember idegen ágyon, meglophatják, vagy vamzerek közé kerülhet.

Valaki kiáltja, hogy a hatos szoba megy. Mintha egyfajta kölcsönös szolidaritás működne, pontosan bemondja valaki a szobaszámot, és szétnyílik a sor, hogy beengedjék helyükre azokat, akik egy szobában laknak. Ha a bemondott szobába nincs jelentkező, akkor türelmesen vár a tömeg. Csak a szocmunkás unszolására foglalják el mások helyét, és a „szocmunkás rezsim” nyomása mintegy felmentést jelent az illeték-telen szobafoglalásért. Ádám izgatottan megfogja a könyökömet: „A hatos jön, aztán mindjárt mi megyünk.” Hosszú Feri kiszól a rácsos ajtó mögül: „Az ötösbe még valaki!” Laci egy fiúhoz szól: „Menj már, mit állsz ott?” A fiú tétován elindul, majd eltűnik a rács mögött. (Biztosan új lakó, még nem tartozik senkihez – gondolom –, és valahogy biztonságban érzem magam, hogy én egy banda része vagyok.)

17 óra 50

Beírás. Demján Péter lesz az ötödik lakó. Mindenki bemondja a nevét, aztán egyenesen a hetes szoba felé iramodunk. Ahogy beérünk, Demján szó nélkül leveszi az egyik felsőágyról a matracot, és az előtérbe lerakja a padlóra (mindig kint alszik, nem sok vizet zavar). Ádám a matracát letakarja pléddel, lecseréli a hosszú nadrágját benti rövidnadrágra, és strandpapucst vesz elő. Pista is leveszi a zokniját, papucst húz. Ádám egy cigit kér Lacitól, vécére megy. Itthon vagyunk.

18 óra 5

Enni kezdünk. Az asztalt egy közepre helyezett faszék képezi, arra pakolunk mindent. Laci kenyeret vág, az egyiket megkeni kenőmájással és Ádámnak adja. (Ádám csak így tud enni. A feleségétől és az élet-társaitól is mindig így kapta. Ha nem csinálnák meg neki az ételt, inkább éhen halna, ez pedig a bandát összekapcsoló barátságra hozna szégyent.) Balogh Zoli nyit be, mert Pista le akarja nyíratni a haját. A szállón mindenkit ő nyír, pénzt sohasem kér érte.

19 óra

Kimegyek a szálló kapuján, és arra gondolok, hogy valahol most becsapom egynapos barátaimat, és azt sulykolom magamba, hogy ez részemről nem volt játék. Most már én is tudom, milyen ez az egész. Akár közéljük is tartozhatnék.

